

Vierenveertig jaar na laatste optreden in Oostenrijk keerde het Banjo-orkest terug naar Lechtal

Hartelijk en emotioneel weerzien

■ **MENEN** – „De dirigent van een harmonie wist nog hoe hij als vijfjarige aan de hand van zijn pa naar ons stond te luisteren. Een man herinnerde zich nog hoe hij ons plaatje grijs draaide. Toen we zijn lievelingsnummer speelden, zong hij met de tranen in de ogen mee.” Het Banjo-orkest trad na 44 jaar opnieuw op in Lechtal in Oostenrijk.

Het banjo-orkest der Vlaamse studenten werd in de jaren vijftig door priester-leraar Alphonse Bouckaert in het Sint-Alloysiuscollege opgericht. De groep jonge banjo-spelers verzorgde niet alleen optredens op school en in de regio, maar trok jaarlijks ook op concertreis. Zo traden de jongens regelmatig in Oostenrijk op. „Die concertreizen maakten op de jongeren zo veel indruk dat veel jongens later naar Lechtal teruggekeerd zijn. Sommige keerden er gewoon jaarlijks terug om te skiën.”

Ook Jacques Lecluyze herinnert zich nog vrij levendig de concertreizen van het banjo-orkest. Het verwonderde hem dan ook niet dat de leden van het heropgestarte banjo-orkest al van op de eerste repetities over een reis naar Oostenrijk spraken. „Naar aanleiding van 175 jaar college was er ook een reünie van de banjospelers. We hebben toen ons eerste con-

Het Banjo-orkest koppelde het muzikale aan het aangename gekoppeld. De muzikanten hadden voldoende geoefend zodat ze in Oostenrijk ook wat uitstapjes konden doen. (GF)

certe gegeven. Het smaakte duidelijk naar meer. Vandaar dat we opnieuw zijn beginnen repeteren en dat we ook opnieuw optredens zijn gaan geven. Telkens we samen zaten werd er ook gepraat over de reizen die we als jonge gasten maakten... En zo groeide ook het verlangen om terug te keren naar Lechtal.”

Hotel afgehuurd

Vorige zomer reisden Jacques Lecluyze en zijn vrouw Myriam De-neckere naar Oostenrijk. Ze bezochten er alle toeristische diensten en gaven er een cd en een informatiemap van het banjo-orkest af. „Vorige zomer hadden we nog niet echt vakantieplannen en zo zijn we dan maar op het idee gekomen om eens naar Oostenrijk te

trekken. Van zodra we daar aangekomen zijn wisten we dat we goed zaten. Overal hingen er affiches uit van concerten door harmonieën en andere ensembles uit het buitenland.”

Jacques vertelt dat ze vrij snel van vijf gemeenten in de Lechtal-vallei een positief antwoord kregen. „Elbignealp, Steeg, Holzgau, Warth en Elmen... Van zodra we wisten dat het kon, zijn we flyers en affiches beginnen maken. Onze secretaris Bernard De Tavernier, die jaarlijks nog naar Lechtal gaat skiën, heeft meteen alle promomateriaal meegenomen en in de diverse gemeenten afgegeven.”

Het banjo-orkest reisde in augustus met een bus vol muzikanten, partners en sympathisanten naar Lechtal. Ze hadden er meteen een

hotelletje afgehuurd.

„De sfeer zat er meteen in. Ook Alphonse Bouckaert, die de groep in de jaren vijftig had opgericht, reisde met ons mee. We waren echt benieuwd naar de reacties van de mensen. Hier wordt banjo-muziek onterecht met countrymuziek vergeleken. We vroegen ons ook af of er nog mensen zouden zijn die zich de optredens uit de jaren vijftig en zestig zouden herinneren.”

Herinneringen

De eerste avond was er niet zo heel veel volk, maar naarmate de optredens elkaar opvolgden stroomde het publiek toe. Sommige van de toehoorders kwamen tot drie keer naar het optreden luisteren. Ook de cd's verkochten goed.

„De dirigent die ons vertelde dat hij met open mond aan de hand van zijn pa naar ons zat te luisteren, de man die vertelde dat hij het plaatje dat hij na ons optreden 44 jaar geleden kocht grijs draaide... We hebben echt genoten van onze reis naar Oostenrijk”.

„Ook de partners die niet van plan waren om elk optreden bij te wonen, hebben duidelijk genoten. Alphons straalde van plezier.” Jacques voegt er nog aan toe dat er in de toekomst meer flyers moeten zijn en dat de affiches ook groter en duidelijker moeten zijn.

„Inderdaad, we dromen van meer. Misschien is zo'n concertreis niet iets dat we elk jaar moeten doen, maar om de twee jaar moet dit toch mogelijk zijn.”

(Lien)